

Ít lâu sau, tôi được sang làm việc bên Bác. Hàng ngày Bác làm việc ở nhà riêng. Thứ ngày Bác thì đánh máy in. Hôm thì làm việc, Bác cùng sinh hoạt chung với anh em. Vui nhất là sau giờ làm việc buổi chiều. Bác thì cùng anh em trong công quan đánh bóng chuyền. Bác già, tay công nên búng bóng yếu, "đội phòng" muốn ghi điểm, thì phát bóng vào chỗ Bác, Bác biết liền nói to: - A, "truy tìm" họ. Bác vừa nói vừa nhẩy lên đập bóng. Có lần đội phòng phát bóng "ác" quá, Bác biết không đập được, liền kêu:

- Trông, K, Kháng, Chiều đâu? Công bóng! Ngồi đánh liền ngồi xem công vui vẻ.

Bây giờ theo chính sách đào tạo và bồi dưỡng cán bộ, công quan chọn công mốt số cán bộ trẻ ra nước ngoài học. Tôi cũng ở trong số đó. Nhưng tôi không muốn đi. Biết được điều đó, Bác liền gọi tôi. Bác hỏi, tôi trả lời Bác:

- D, thưa Bác, cháu muốn được công tác.

- Thì cháu có muốn công tác thật thật không?

- Có.

- Có muốn phục vụ nhân dân được không?

- Có.

- Thì thì phải đi học. Bây giờ có điều kiện thì phải học tập. Học tập để hiểu nhu cầu, biết nhu cầu. Có hiểu nhu cầu biết nhu cầu, mới phục vụ nhân dân thật được.

Sau khi giảng giải và khuyên tôi đi học là công thi, Bác dặn:

- Đi học thì phải chịu khó, chăm chú học tập. Chưa hiểu thì hỏi, không được gì đừng ngại, đã hiểu rồi thì báo lại cho bạn cùng hiểu.

Rồi Bác lấy cái hộp thuốc lá của Bác đưa cho tôi. Bác nói:

- Bác cho cháu cái hộp này để đừng kim châm, ngoài giờ học thôi, thùa, vá, may. Con gái phải biết làm những việc đó.

Tôi sang nhà của bạn ở khu học xá, rồi vào phòng ngủ phở. Tất nhiên xong, tôi vẫn học, dạy học. Vì tôi học cho đến ngày chiến tranh dân Pháp, tôi mới về quê.

Theo: hochiminh.vn